

Bilag IX.

Til den høje Rigsdag.

I Anledning af det for Rigsdagen forelagte Lovforslag om Seminarier og Prøver for Lærere og Lærerinder i i Folkeskolen tillade vi undertegnede Førstelærere ved Statsseminariernes Øvelsesskoler os herved allerærbødigst at henstille til den høje Rigsdag, om der ikke kunde ske en Ændring i enkelte Forhold, som særlig vedrører vort Arbejde med Seminariets Elever.

Det er sikkert med god Grund, at der i „Bemærkninger til Forslaget“ tales om en mere omfattende Uddannelse i praktisk Skolegerning, thi denne kan sikkert tiltrænges, dels i Retning af en langt større personlig Sikkerhed hos Eleven i Brugen af de til Undervisning i Naturhistorie, Kemi, Fysik og Geografi hørende Apparater, men dog fornemmelig i Retning af dybere Indsigt i og mere Forstaaelse af, hvorledes et Undervisningsstof behandles overfor en Klasse Børn, saaledes at saavel Maaden, paa hvilken det fremstilles, som ogsaa Stoffets Omfang og Sproget, hvori det fremføres, ere i størst mulig Overensstemmelse med Børnenes Alder og Stoffets Art.

Men denne Uddannelse, der vel nu nok væsenligst ved alle Seminarier foregaar i Seminariets Øvelsesskole under Førstelærerens Vejledning og Seminarieforstanderens Overtilsyn, har dels under de nuværende Forhold en noget forhastet Karakter, idet Tiden — ca. 10 Maaneder — er for kort, dels lider den efter vor Mening af den slemme Fejl, at den er udstykket og spredt paa for mange Hænder. Foruden Læreren ved Øvelsesskolen drive nemlig ogsaa Seminariets Faglærere praktiske Øvelser med Eleverne, idet det ved Seminarierne er indrettet saaledes, at der flere Gange ugentlig holdes Øvelser paa selve Seminariet med smaa Hold Børn fra Øvelsesskolen, 3—4 Børn ad Gangen. En saadan Ordning kan efter vor Opfattelse let komme til at virke forstyrrende paa hele Uddannelsen, thi rent bortset fra, at en Øvelse med 3—4 Børn — der fra vante Omgivelser i deres Skole føres bort til fremmede Omgivelser paa Seminarint —, ikke hverken for Eleven eller Børnene kan blive til en Øvelse i Skolegerning, saa kan den godt forstyrre til begge Sider; hertil kommer saa ligefrem Uoverensstemmelse i Opfattelsen mellem Lærerne, og endelig vil den hele Opøvelse af Eleverne komme til at lide af en gennemgribende Usikkerhed, som virker lige skæbnesvangert til begge Sider, idet den i Stedet for enkelte større Holdepunkter har for mange smaa, afsvækkede Vejledninger, der mangle og maa mangle Ide.

Dernæst maa vi synes, at vort særlige Forhold, dels som Kommunal lærere og dels som Lærere for Seminariets Elever maa, forandres noget og navnlig nærmere fastsættes i Loven. Som det nu er, kan det ikke godt være, idet vor Stilling er alt for svækkende og uholdbar. Loven af 1894 bestemmer i saa Henseende intet, og en ministeriel Skrivelse af 5. Dec. 1896 fratager os rent ud Retten til at beklæde den Tillidspost, som ligger os allernærmest, nemlig som Eksaminator ved den praktiske Prøve, — den Prøve, der afslutter hele vort Arbejde. — Vi betvivle ikke, at en af Seminariets Lærere kan udføre det Hverv, som den nævnte ministerielle Skrivelse paa lægger ham, lige saa godt som vi, men vi maa paa den anden Side føle det som krænkende og svækkende for hele vor Stilling, at vi, der have haft den største Andel i Elevens Uddannelse i praktisk Skolegerning, ikke ogsaa maa følge ham til Eksamen.

Ligesom vort Fag med Hensyn til den rent ydre Orden maa kunne blive sidestillet med de øvrige Lærefag ved Seminariet, maa ogsaa Øvelsesskolens Leder som Lærer i dette Fag kunne sidestilles med Seminariets andre Lærere — med samme Anseelse, samme Forpligtelser og samme Ret, saa han kan faa sit Arbejde — den praktiske Skolegerning — samlet paa saa faa Hænder som muligt og nøjere knyttet til Øvelsesskolen. Derved vilde han faa lidt friere Hænder til at lægge sin Sjæl ind i Gerningen, end de nugældende Lovbestemmelser hjemle ham.